

Zvierací záchranári

Nezbedný medvedík čistotný

Zuzana Pospíšilová
Ilustrácie Zuzana Šlánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári Nezbedný medvedík čistotný

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Zvierací záchranári – Nezbedný medvedík čistotný – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

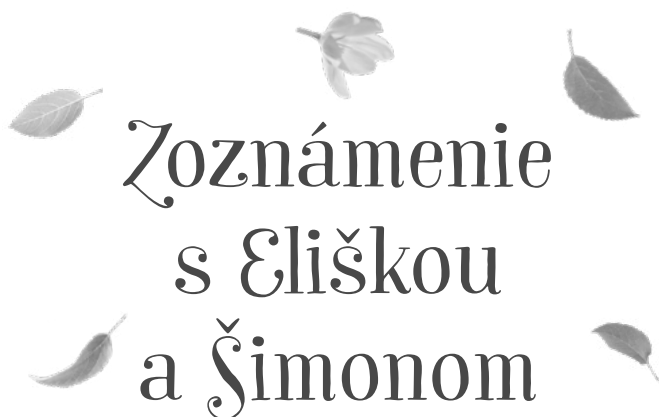
Zvierací záchranári

Nezbedný medvedík čistotný

Napísala Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

The title is centered and surrounded by several decorative elements: a flower at the top center, a leaf at the top left, a leaf at the top right, a leaf at the bottom left, and a leaf at the bottom right.

Zoznámenie s Eliškou a Šimonom

Eliška a Šimon sú dvojvaječné dvojčatá. Narodili sa síce v rovnakom čase, ale podobajú sa na seba len trochu a každý z nich má iné záujmy a záluby.

Eliška má dlhé vlnité vlasy a na krku rovnaké znamienko, aké má mamička. Je obratná ako lasička a baví ju športovanie. Jazdiť na bicykli alebo na kolieskových

korčuliach sa naučila oveľa rýchlejšie ako jej brat. Má rada poriadok, všetky veci má uložené na svojom mieste. Svedomito si plní úlohy, a preto sa jej v škole darí.

Šimon má široký nos ako otecko. Má veľa koníčkov, ale najviac zo všetkého sa zaujíma o zvieratá. Neustále ho fascinuje rozmanitosť zvieracej ríše. Zdá sa mu, že všetci ľudia sú si navzájom podobní, ale u zvierat ho každú chvíľku niečo prekvapí a ohromí. Už teraz je rozhodnutý, že celkom určite raz bude veterinárom, krotiteľom zvierat alebo ich ochrancom. Učenie a sedenie v školskej lavici ho veľmi nebaví. Keby to bolo len trochu možné, radšej by sa potuloval po prírode a pozoroval jašterice, kobyľky, lastovičky alebo aspoň psičkárov, ktorí sú na prechádzke so svojimi štvornohými miláčikmi.

Ich rodina býva v paneláku, kde Šimon nemôže chovať zvieratá. No vynahrádza si to

pri návštevách u babičky a dedka. Keby bývali vo väčšom byte, veľmi by si želal mať vlastnú izbu, v ktorej by si mohol aspoň vylepovať plagáty so zvieratami. Lenže o detskú izbu sa delí s Eliškou. Rodičia im ju rozdelili na dve časti obojstrannou knihovničkou, a tak má k dispozícii oveľa menší priestor, ako by si prial.

Mať dvojča je však super. Keď sa chcete s niekým hrať alebo porozprávať, vždy je s kým. Spomínate na spoločné zážitky a niekedy dokonca máte aj rovnaké nápady.

Nemusíte sa báť samoty pri večernom zaspávaní alebo pri vstávaní. Spoločne začínate chodiť do škôlky aj do školy, takže si môžete pomáhať s učením. Na druhej strane to má svoje nevýhody, pretože sa musíte o všetko deliť. No Ela a Šimo s tým nemajú problém. Sú totiž zohraná dvojica.

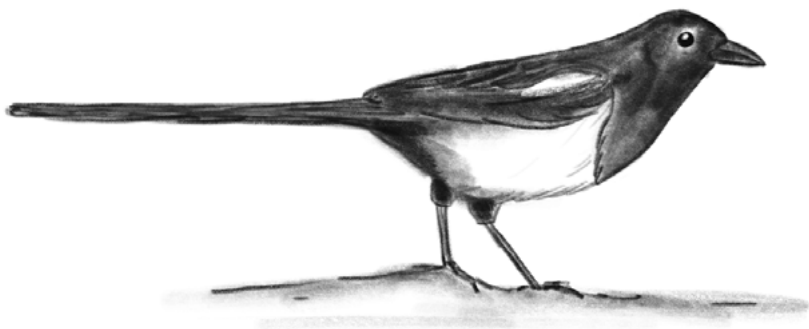
Môžu za to straky

Eliška so Šimonom sú tretiaci, a tak dobre vedia, ako to v škole chodí. Pri vyučovaní sa treba dokonale sústrediť a nepozerať sa, kde čo lieta. Lenže dnes je to naozaj ťažké, pretože za oknom svieti slniečko a vonku je krásny jesenný deň.

„Takže ešte raz si spoločne zopakujeme vybrané slová po B,“ vyzvala žiakov pani učiteľka.

Deti ich začali poslušne odriekavať, len Šimon sa mlčky pozeral z okna. Na školskom dvore sa totiž prechádzala straka. O strakách sa hovorí, že kradnú – Šimon sa preto chcel zahrať na detektíva a zlodějku usvedčiť. Na opakovanie vybraných slov teraz rozhodne nemal náladu.

Ela doňho nenápadne štuchla. Robila to zakaždým, keď nedával pozor, takže pomerne často.

Pani učiteľke neuniklo, že Šimon sa k ostatným nepripojil. Keď deti spoločne vymenovali všetky vybrané slová, obrátila sa priamo k nemu: „A teraz nám ich ešte raz zopakujte Šimon. Úplne sám!“

Šimon sa vyľakal, pretože učiteľka zrazu stála pri jeho lavici. „Čože?“ spýtal sa zmätene. Vôbec netušil, čo má spraviť. Pani učiteľka mu teda ešte raz zopakovala zadanie.

„Dobytok, kobyľa, býk, byvol,“ spomenul si na slová, ktoré sa spolu s Elou snažil včera doma naučiť. Pretože má rád zvieratá, utkveli mu v hlave práve tieto. Ostatné sa mu z nej nejakým zázrakom vyparili.

„Šimon!“ prísne ho napomenula pani učiteľka. „Ty v jednom kuse nedávaš pozor! Sústreď sa a opakuj si spoločne s nami!“ Potom sa obrátila k celej triede a vyzvala všetkých žiakov: „Tak ešte raz aj so Šimonom! By, aby, byl, bystrý, Bystrica, Bytča, byť...“

Šimon sa pripojil, ale o chvíľu sa opäť vrátil k pozorovaniu straky. Priviedla si dokonca kamarátky. Chodili po školskom dvore a hľadali, do čoho by mohli kľuvať.

„Na čo sa stále pozeráš z toho okna?“ spýtala sa cez prestávku Eliška brata.

„Na dvore sú straky. Určite sa chystajú niečo ukradnúť, ale ja im to nedovolím!“ rozohnil sa Šimo. Práve jedli desiatu pri okennom parapete a mali dobrý výhľad na školský dvor.

„Zatiaľ to na žiadnu krádež nevyzerá,“ vyhlásila Ela a vrátila sa späť do lavice, aby si nachystala zošity a učebnicu na ďalšiu hodinu. Šimon však zostal stáť pri okne. Chlieb síce dojedol, no nemohol sa odtrhnúť od okna, hoci zvonček oznámil začiatok ďalšej hodiny.

Všetci žiaci už vzorne sedeli v laviciach a čakali na príchod pani učiteľky, len Šimon bol stále pri okne.

„Posaď sa do lavice, Šimon,“ netrpezlivo ho vyzvala pani učiteľka, keď vstúpila do triedy.

„Teraz nemôžem!“ odpovedal a ani sa k učiteľke neotočil.

Za plotom okolo školského dvora prešla stará pani s nákupnou taškou. Straky si ju všimli a hneď sa k nej zleteli. Pani šla pomaly a vtáci pochodovali za ňou.

„Šimon!“ zvýšila hlas pani učiteľka, ale ani to nepomohlo. Musela ho chytiť za ruku a odvieŕť k lavici ako malé neposlušné dieťa. Nakoniec ešte dostal poznámku. A to všetko kvôli strakám.

Nečakané prekvapenie

Po vyučovaní chodievali niektoré deti rovno domov, ostatné do školskej jedálne. Niekoľko z nich po obede zamierilo do družiny. To bol aj prípad Elišky a Šimona.

V družine býva vždy oveľa zábavnejšie ako v škole, pretože nikto nikoho nenúti do učenia. V družine si môžete robiť, čo sa vám zachce. Napríklad kresliť, čítať alebo všeličo možné stavať zo stavebníc.

Pani vychovávateľka má na každý deň vymyslenú nejakú činnosť. Buď sa niečo vyrába, počúva sa rozprávka, cvičí sa alebo tancuje. No kto na to nemá chuť, nemusí sa zapojiť. To vyhovuje hlavne Šimonovi, pretože zábavu si dokáže vymyslieť sám.

Na dnes bola naplánovaná spevácka súťaž. Eliška a jej kamarátky sa do nej, samozrejme, nadšene zapojili. Šima však spievanie nebaví, a tak si radšej priniesol vlastné rozptýlenie. Kvôli tomu mal síce oveľa ťažší školský batoh ako jeho sestra, ale stálo mu to za námahu. Na narodeniny totiž dostal veľkú knihu o prírode. Nielenže v nej nachádzal nové zaujímavosti o zvieratách, ktoré poznal a aj o tých, ktoré nikdy nevidel, ale navyše na konci knihy boli samolepky. Tie sa dali oddeliť a nalepiť k príslušnému zvieratú. Samolepky nalepoval veľmi starostlivo, nesmel sa pri tom pomýliť, pretože potom by podľa neho bola kniha nanič...

Spevákku súťaž, ktorá prebiehala v druhej časti miestnosti, Šimon vôbec nevnímal. Chcel si v pokoji vyhľadať zaujímavosti o strakách. Družina bola na opačnej strane budovy ako ich trieda, takže teraz už nemohol pozorovať z okna vtáky. Bol taký zabratý do čítania, že si nevšimol spolužiaka Petra, ktorý prišiel k nemu.

„Jéj, ukáž! To je super! To sa tam môžu vlepovať samolepky?“ obdivoval Šimonovu knihu a snažil sa vziať si jednu samolepku, aby ju aj on mohol nalepiť.

„Nechytaj to!“ prísne ho napomenul Šimon. Lenže na Petra to zapôsobilo skôr ako pokyn, aby sa ešte viac snažil. Nakoniec sa medzi chlapcami strhla nielen hádka, ale aj bitka.

„Okamžite vy dvaja prestaňte!“ zvolala pani vychovávateľka a ponáhľala sa za nimi. Spevákka súťaž musela byť prerušená.

„Vysvetlí mi niekto, čo sa tu deje?“

„Chcel mi zničiť knihu,“ žaloval Šimon.

„To nie je pravda. Len som mu tam chcel nalepiť jednu samolepku,“ obhajoval sa Peter.

„Nemôžeš to však urobiť bez jeho súhlasu,“ vyčítala Petrovi pani vychovávateľka.

„Presne tak,“ vmiešala sa do rozhovoru Eliška. „Ani ja si nemôžem len tak požičať túto knihu. Je to bratov poklad.“

„Tak mu, Peťko, radšej na tú knihu nesiahaj, keď je to jeho poklad,“ uzavrela spor pani vychovávateľka.

Kým sa dav prizierajúcich zvedavcov stačil rozprchnúť, ozvalo sa zazvonenie zvončeka, ktorý ohlasoval návštevu zvonku.

Vychovávateľka sa zarazila. Kto by to mohol byť takto skoro? Rodičia zvyčajne chodievajú až po tretej hodine. Keď sa v bzučiaku ozvalo neznáme meno, radšej zašla k dverám.

„Dobrý deň, čo si prajete?“ spýtala sa.

„Dobrý deň, prišiel som vyzdvihnúť Elišku a Šimonka. Som ich starý otec.“

„Hm, to by mohol povedať každý.
Od Krempaských mám napísané, že ich
vyzdvihujú len rodičia,“ odvetila pani
vychováateľka a nedôverčivo sa pozrela
na staršieho pána.

„Dcéra a zať museli dnes dopoludnia nečakane odísť na služobnú cestu,“ vysvetľoval.

„Pani Krempaská by mi určite poslala po deťoch odkaz,“ trvala na svojom vychovávateľka. Zavrela dvere a spýtala sa dvojčiat: „Dnes má prísť po vás starý otec?“

Deti svorne zavrteli hlavou, a tak si to pani vychovávateľka šla s mužom vybaviť. Už sa nadýchla, aby mu oznámila, že zavolá políciu, ak hneď neodíde, ale našťastie sa vo dverách objavila Eliška, ktorej zvedavosť nedovolila nepozrieť sa, kto to vlastne prišiel.

„Ahoj, dedko! Čo tu robíš? Prišiel si po nás do školy?“ čudovala sa.

„Mamička s ockom museli súrne odcestovať do Prahy. Do konca týždňa budete preto bývať u nás.“

„Naozaj?“ prekvapila sa Ela. Nevedela, či je to dobrá správa, alebo zlá. K babke a dedkovi

sa vždy tešila, ale nepáčilo sa jej, že mama s otcom budú tak dlho preč.

„To, samozrejme, mení celú situáciu, ospravedlňujem sa,“ dodala trochu miernejším tónom pani vychovávateľka, „ale pochopte, že mám za deti zodpovednosť. Nemôžem ich len tak zveriť neznámemu človeku, keď na to nemám písomný súhlas rodičov.“

„Nuž, tak si, prosím, láskavo zapíšte, že celý týždeň budem deti do školy a zo školy vozit’ ja,“ povedal starý otec so širokým úsmevom.

To bol celý on – nič ho len tak nevyviedlo z rovnováhy.